

АЛЕКСАНДЪРЪ БАЛАБАНОВЪ

ОТЪ МОСТА НА ВАРДАРА

Помнишъ, презъ хилядо и деветстотинъ и
 дванайсета година,
 Въ последнитъ дни на ноемврий, презъ пър-
 вата война,
 Отъ Солунъ за Гевгели ти бѣ повелъ отъ
 девойки дружина —
 Тѣ ученички отъ гимназията — ти отдавна-
 шенъ учителъ,
 И денонощно всички пеша, все край Вар-
 дара, ти съ револвера напредъ — и тѣхенъ
 водителъ.

Задачата ти бѣ да ги заведешъ до роднитъ
 имъ градове,
 Защото още тогава сърби и гърци не даваха
 на българитъ влакове...

Нали, не се мислѣше ти тогазъ нѣщо като На-
 полеонъ при Москва, сто години попреди?
 Но, все пакъ, при призрака на тогавашни и
 на бжднитъ беди
 На Македония свещена и на цѣлия Балканъ,
 Ти въ стихове изтъка погребалния саванъ: —

Дете бѣхъ. Надъ Вардаръ срѣдъ моста за-
 станѣхъ въ забрава...

Що приказки чудни ромонятъ ми жълти
 вълни!